

Vull dedicar aquesta crònica a un amic, a un company, a un alcodià.
 Un amic de somriures, un company de "montepio".
 Un amic d'idees, un company d'aperitius.
 Un amic senzill, un company de Junta.
 A un amic de festa, a un company de muscle d'esquadra.
 A un amic de veritat, a un company de veritat.
 A Menta, un alcodià, un fester, un company i sobretot un amic.

PREÀMBUL

Eren aproximadament les set i mitja d'un matí de maig.

Un dia més havia arribat l'hora d'aixecar-se i iniciar la jornada laboral. Encara tenia uns minuts per a poder escoltar les notícies locals que tots els dies ens ofereix Ràdio Alcoi cap a tres quarts de vuit; així que vaig connectar el radiodespertador que tinc a prop del llit i encara hi vaig romandre una estona.

Com quasi tots els dies hi havia declaracions de polítics, algun succés, notícies esportives, el temps i les notes necrològiques. No vaig prestar especial atenció a cap d'aquestes seccions fins que la lectura de les notes necrològiques em va fer alçar de sobte del llit.

No vaig poder respirar durant uns segons, un nom i cognoms que havia llegit el locutor de l'emissora em semblaven molt familiars, més encara quan va afegir que aquella persona era membre de la meua filà, els Alcodians: El nostre amic Francesc Julià Pérez Climent, *Menta*, ens havia deixat sense deixar-nos cap nota, ni un missatge al mòbil, sense cap rastre a seguir.

Vaig tractar de confirmar la notícia, perquè sempre hi ha un raig d'esperança que es tracte d'una errada, i vaig enviar uns missatges de mòbil als amics més pròxims encara que l'hora no era la més apropiada, però el moment així ho demanava.

A l'instant, vaig rebre un missatge que confirmava la tràgica notícia i un altre i un altre. Cada cop que en llegia un els meus ulls vessaven una o dues llàgrimes que recorrien les meues galtes de dalt a baix, la tristesa envaïa tot el meu cos.

Algú havia decidit emportar-se'l i ningú no sabia per què. Es tractava d'una de les persones més entranyables que la Filà Alcodians tenia al seu si. Quin mal havia fet? Era tanta la seua bondat, la seua bonhomia, el seu caràcter desenfadat.

Què més us puc dir que vosaltres no conegeu?

On quedaria aquell mocador vermell que cada trilogia llueix al coll, aquelles notes del "Tio Canya" i "La Muixeranga" que Ricardo ens solia interpretar amb tanta saviesa en algun assaig i que tu escoltaves amb tanta emoció. Qui agafarà el sabre xafarot? quan els músics de Penàguila interpreten "Caravana"? Què farà Jordi Quaranta sense tu els dissabtes a la Societat? Amb qui parlarà de futbol? Què faran el Tato i Linares al Montepio *Els Màxims*?

Som tants i tants els que hem gaudit del teu bon humor i els teus comentaris plens d'agudeses i ironia que avui tots sentim una gran buidor en el fons del nostre cor.

Amic Menta, solament em queda demanar-te un darrer favor: seu en un lloc còmode, enceta un "barralet" de cafè i una "llimonà" i escolta atentament la crònica de la Festa 2003/2004 que la Filà Alcodians ha volgut dedicar-te.

Moltes gràcies, amic.

CRÒNICA 2003-2004

Passada la festa 2003, la filà es torna veure novament el dia 9 per a celebrar el darrer assaig abans de l'estiu amb el bon ambient característic.

Pot ser que un dels dies més esperats per al bon fester siga el de la *Dinà* què ens reuneix per a poder ser protagonistes d'activitats per a tots els gustos.

Enguany, el dia 28 de juny va reunir de bon matí els millors esportistes de la Filà per a poder suar una miqueta amb el tradicional partit de futbol. La novetat d'engany va ser el canvi del dur sòl del "Camet" per la fina herba del "Collao", on cadascú va demostrar les habilitats de què disposa. Després sempre s'agraeix la recompensa d'un esmorzar com cal al bar Seba de Batoi amb tots els ingredients necessaris i unes gotetes d'alegria per als cossos cansats. En acabar, tots es van dirigir cap al Mas dels Capellans on algú es va dedicar a jugar a l'esport local per antonomàsia, el *coto-cau*. I des d'ací a la taula, al dinar servit per Fernando, el conserge de l'Associació d'Antics Alumnes i tota la seua gent. Entre colpet i mosset una "*formaeta*" per a no oblidar perquè estàvem allí. I fins i tot ens van visitar el nou alcalde d'Alcoi i el nou regidor de festes per a mantenir un primer contacte amb la Filà. De mica en mica la gent va anar baixant alguns a descansar i altres a continuar la festa.

L'aturada de l'estiu donà pas a l'entrada de la tardor, la qual té un sabor especial al nostre poble.

Per obrir boca, a mitjan setembre tingué lloc el campionat de *cotos* intern amb un munt de parelles competint. Potser aquesta afluència de participants va ser perquè enguany aquest campionat adquiria un caràcter especial en anomenar-se *Memorial Menta*. Després de diverses partides, la gran final la jugaren les parelles *Tato Morató* i *Pedro Linares* contra *Pablo Cuervo* i *Jordi Miró* i van ser els primers els que imposaren la seua saviesa i experiència en la difícil disciplina del "*coto-cau*".

Però tot no va ser bonic i a les primeres de canvi, al campionat interfilaes del mig any van ser eliminats pels Gusmans.

A l'assaig del dia 26 de setembre es va fer un reconeixement als guanyadors i finalistes de l'esmentat campionat.

Els actes del mig any van estar diversos i com sempre entre ells va destacar la visita a Fontilles on la Filà sempre participa activament. Enguany van acudir un total de 30 individus que van fer d'aquest dia festiu tota una demostració de solidaritat amb els malalts del sanatori.

La culminació del mig any sempre ha estat el dissabte de celebració del concurs d'olleta a La Glorieta, el posterior sopar i l'entraeta de les filaes pels carrers d'Alcoi. Enguany el bon temps ens va abandonar i el concurs no es va celebrar. Els companys del montepio *l'Encaro*, que amb il·lusió s'havien fet càrrec de provar la sort que fa anys que se'ns nega, no van poder demostrar les seues habilitats culinàries. Malgrat tot, es va poder servir una "*picaeta*" al pòrtic del col·legi on van acudir tots els membres de la Filà que van voler per poder obrir boca a l'olla preparada per Fernando, el conserge, amb les seues i els seus cuiners. El dia es va poder arreglar amb un bon sopar i una millor entraeta pel carrer Sant Nicolau amb la incombustible música de Penàguila.

En l'assemblea que va tenir lloc el dia 29 de novembre es van refer uns quants estatuts de la filà per tal de fer les coses una mica millor.

En aquesta assemblea s'anomenà glorièret a Pablo Sirvent, fill del company Jordi Sirvent i el lliurament de claus li va caure en sort a Javier, fill de Jordi Ponsoda.

Altres assajos van tenir lloc els dies 23 de gener, 20 de febrer i 18 de març, aquest últim amb la visita de les parelles que van voler acostar-se al nostre local per prendre una bona xocolatada amb xurros en el tradicional assaig de la vespra de Sant Josep.

Durant el dia 21 de febrer es va disputar el Torneig Sant Jordiet 2004 de futbol 7 per als més menuts de la Filà que comencen a tocar el baló amb els peus. L'èxit va ser absolut, ja que es va guanyar el torneig després de disputar la final, com no?, davant dels Aragonesos amb el resultat d'un a zero, amb gol d'Alenjandro Puig, fill de l'amic César. L'èxit en el trofeu de *filaes* està assegurat d'ací a uns quants anys.

L'assemblea de Rams i l'assaig posterior són el començament de la recta final de les festes.

Aquests esdeveniments tingueren lloc el 3 d'abril. En l'assemblea cadascú va demanar actes de festa, si li tocaven, o simplement festa si no tenien eixa sort. Com a nota curiosa cal destacar que enguany es va resistir la petició de glorièr ja que va ser el número 44 qui ho va demanar, en aquest cas José Payá, quan, en condicions normals, no passa dels cinc primers números.

A l'assaig els caps d'esquadra i diana de les festes vinents van haver de demostrar les seues aptituds davant l'atenta mirada de la junta i, més concretament, del Primer Tro.

La Setmana Santa va eixir força grisa i els Alcodians en el trofeu de *filaes* també, ja que no es va poder aconseguir passar les primeres rondes en cap esport ni especialitat. L'any que ve veurem.

L'anunciació de la imminent arribada de les festes es personalitza en el dia de la Glòria Major. Amb 3 graus de temperatura i nevant, es va realitzar l'esmorzar i poca cosa més. La climatologia adversa, la pluja, la neu i el fred característic de gener o febrer no van voler que la festa isquera al carrer i el nostre glorièr oficial Jorge Martínez Llodrà, així com el del Preventori, José Payá Mayor van haver d'esperar un dia per a veure acomplida la il·lusió de representar la Filà. Perquè va ser el dilluns de Pasqua amb molt millor clima i els carrers de gom a gom quan la Glòria va eixir al carrer.

En acabar es va servir un aperitiu als locals de la Filà. A la vesprada, el tradicional "vermut-assaig" als patis del col·legi i a la nit *entraeta* del berenar per als més petits pel País Valencià.

Dos dilluns ens van tocar les "entraetes", dies 12 i 19, per Sant Nicolau i País Valencià respectivament i enmig, el diumenge 18, Pablo Sirvent, va passejar pels carrers d'Alcoi la satisfacció i l'orgull de sentir-se representant dels nombrosos xiquets i xiquetes alcodians en la Glòria Infantil amb una miqueta de vent i alguna amenaçadora goteta d'aigua que no van poder deslluir tan emotiu esdeveniment.

Es va servir de nou un aperitiu per als més petits i a la vegada es va fer un assaig a la Filà.

El preludi de la trilogia toca la porta i els músics passen notes de música pels carrers d'Alcoi, on un immens cor de veus es prepara per cantar l'Himne de Festes. Per dues vegades el cor de veus emocionades entona el "Nostra Festa ja cridant-nos està.....". Els alcodians, una vegada acomplida la tradició del cant, es dirigeixen

per a menjar-nos l'olleta al local que cada any amb el sacrifici d'uns pocs, sembla aparèixer del no-res perquè tots puguem gaudir d'aquesta feina. Ànim a tota eixa gent i a les diferents juntes que han fet, fan i faran possible que en festes tinguem l'ampli local de què gaudim. Enguany com a convidats d'excepció vam comptar amb els jugadors i l'entrenador del Patí Alcodiam Salesià de hoquei patins que l'any que ve militaran en l'OK Lliga. L'olleta molt bona; i des d'ací les felicitacions als cuiners. Amb les panxes plenes *entraeta* del Dia dels Músics pel País Valencià.

Miguel Ugeda posa en escena la Filà el dia de l'Entrada amb "*l'arrancà*" de la Diana del 22 d'abril.

Va fent-se de dia amb temps insegur, canviant i ventós. Mentrestant Jordi Sirvent, Juan Vicéns Petit i Miguel Monllor també agafen la responsabilitat de fer de cap d'esquadra.

El segon tram dóna la responsabilitat d'arrancar-lo a Natxo Domínguez acompanyat en les funcions per David Muñoz.

El tram del "*Carbonato*" es per a Pablo Gisbert Pérez com a cap "d'arrancà", substituït més avant per José Luis Boronat "Boro".

L'esmorzar reposa forces per a continuar amb la llarga jornada i el cel solta alguna goteta que no va passar a més durant el matí.

Els Navarros, amb el seu Capità Jordi Espí, arranquen l'Entrada de Cristians amb èxit i just a les onze i quart els espera l'alcodianet Javier Ponsoda Segura per a fer-li el lliurament de claus de la Vila.

"L'alcaide", un any més representat pel company Juanito Llopis va estar acompanyat per individus de la Filà amb disseny complet.

Enguany la Fila d'Enmig ha estat representada pels Asturians.

Comencen els Alcodians la seua desfilada amb Carlos Carbonell Vilaplana portant el guió de la Filà seguit de parelles d'Alcodians amb disseny complet que donen pas a l'esquadra que arranca emocionadament sota els sons de "Bonus Christianus" Carles Gisbert Pérez qui, després de molts assajos, sabia el seu paper a la perfecció i així ho va executar. José Manuel Sancha i Juan Luis González Recio també tingueren l'oportunitat de lluir-se davant un públic que es desfeia en aplaudiments. La Societat Musical de Penàguila se supera cada any i els xirimiters de la Degollà van posar el punt perquè els esquadriers gaudiren al màxim sota l'atenta mirada del Primer Tro: Marcos Muñoz. Una vegada arribats a la Plaça d'Espanya, onze companys més tenen el dret, que tant tarda a arribar, de fer el segon tram de l'esquadra dirigits per Julio Iváñez, Fidel González i Pau Ferrer Albero. Esquadres infantils segueixen l'esquadra oficial on els futurs individus agafen les formes adients. Els més petits es deixaven veure en carrossetes tirades per individus. Més xiquets, en aquest cas de la mà, continuen la posada en escena dels Alcodians. Individus amb disseny complet i de quatre en fons donaven pas a uns cadets amb banderes. En el tram final s'esbrinava la figura del cop, Koki Segura, precedint la carrossa de tancament amb un munt de xiquetes i xiquets.

La Filà Tomasines i el seu Alferes Rafael Blanquer, *Petit*, amb espectaculars vestits i una esquadra de negres formada per joves de la Filà que a ben segur mai se n'oblidaran finalitzaven l'Entrada de Cristians amb èxit.

El "Triángulo" de Castalla engany de nou insuperables amb un munt de cambrers disposats a fer-nos les festes el més agradables possible. I així ho van demostrar

en el dinar servit a migdia als individus que vam a acudir i també al sopar.

Durant la vesprada la Filà amb una xaranga va treure la seua alegria al carrer fins que va començar a ploure i tots es vam refugiar a les arcades de la Plaça de Dins. Aquesta pluja va respectar al Capità Moro de la Filà Verds Antonio Carbonell i el seu seguici. Tanmateix no ho va fer amb l'esquadra de negres dels Bequeteros, Filà d'Enmig i molt menys amb la Magenta i el seu Alferes Rodolfo Llácer què van patir la caiguda d'aigua en major o menor intensitat durant tota l'Entrada.

El sol va lluir amb força el dia del Patró. La Diana Infantil demostrava de nou que el futur de la nostra filà es troba assegurat amb un munt d'esquadres farcides de xiquets i xiquetes que enguany arrancaven des del Parterre. En acabar es va servir un esmorzar per als més petits.

La processó de la relíquia va eixir al carrer amb els càrrecs lluint les indumentàries impecables que l'ocasió mereixia. El Sant Jordiet mostrava un ample somriure sentint-se centre de la festa. Tancaven el seguici l'Assemblea de l'Associació i la corporació municipal. Cal fer una menció especial a Ernesto Juliá Sanchís, portador del banderí en les dues processons.

Mentrestant, al Santuari de Maria Auxiliadora tenia lloc la missa dels Alcodians. Enguany els premiats amb les imatges de Sant Jordi van ser Jorge Granados com a individu, Jaume Gisbert Gregori com a soci i Andrea Cano Gisbert com a infantil.

Cap a migdia individus, parelles, xiquetes i xiquets vam gaudir d'un aperitiu servit pel "Triángulo" a La Glorieta i després a la filà a dinar amb música, bon humor i regals per a tothom.

Al voltant de seixanta-cinc Alcodians, inclosos xiquets, amb disseny complet i uns quants més amb cera van participar en la Processó General que va omplir els carrers d'Alcoi de gom a gom amb un públic que aplaudia amb devoció el pas de la imatge del Patró.

A la nit va haver sopar a la filà i després *La Roïna* va treure la festa al carrer amb la ja popular "burra-mòbil".

El dia dels Trons ens va regalar una altra jornada amb un gran sol i una molt bona temperatura. Al voltant de cinquanta Alcodians acudiren a disparar tant de matí com de vesprada i enmig la semiaèria foto que va quedar per a la història. De nou un aperitiu a la Glorieta i un millor dinar per als ferits lluitadors cristians de la nostra filà.

A boqueta nit tingué lloc l'acompanyament de la imatge de Sant Jordi, el Xicotet, a la seua església, preludi del darrer acte oficial de festes i, potser, un dels més emocionants: l'Aparició de Sant Jordi sobre els merlets del castell, en el qual molta gent solta alguna llagrimeta en veure com la Festa, un any més, arriba a la seua fi.

Enguany el dia del descans era diumenge i això va fer que la nit dels trons s'allargara moltíssim, primer amb els soparets i més tard amb la continuació que cadascú va voler fer, alguns fins ben entrada la matinada.

El mocador vermell al coll ens va unir més que mai. Servisca la Festa sempre per a mantenir unida la nostra filà.

Visca Sant Jordi.